

שחרבה שילה.

וכתיב "ויהי מיום שבת הארון בקרית יערים [שנתנוהו שם אחר שהחזירוהו פלשתים לאחר שנשבה] **וירבו הימים ויהיו עשרים שנה וינהו כל בית ישראל אחרי ה'".**

הני עשרים שנה כך הוא פירוטן: **אחת עשרה שנה שמלך שמואל בעצמו** אחר שמת עלי (ושנה אחת שמלך שמואל ושואל ביחד), **ושתיים שמלך שאול לבדו, ושבע שנים שמלך דוד בהברון על יהודה, דכתיב "והימים אשר מלך דוד על ישראל ארבעים שנה, בהברון מלך שבע שנים".** וככלות עשרים שנה אלו, דהיינו בתחילת מלכות דוד בירושלים, הביא דוד את הארון מקרית יערים לעיר דוד, ואחר כך נוספו עוד שלשים ושלוש שנה של מלכות דוד בירושלים, **וארבע שנים דשלמה עד בנין הבית, דכתיב "ויהל לבנותו בשנת ארבע למלכותו",** הכל ביחד חמשים ושבע שנים שעברו מחורבן שילה עד בנין הבית, שהם כל ימי נוב וגבעון שעמד שם המשכן מחורבן שילה עד לבנין הבית.

נשתיירו לשילה מתוך ארבע מאות ושמונים שנה שעברו מיציאת מצרים עד בנין הבית, [כשנפחית ארבעים שנה שבמדבר, וארבע

שכבשו הם ארבע עשרה שנה, יוצא החשבון נכון, לפי שהבית נחרב בשנת שלשים ושש ליובל, וארבע עשרה שנה אחר כך, דהיינו ביובל, היה דבר ה' ליחזקאל.

כיצד? מיציאת מצרים עד בנין הבית ארבע מאות ושמונים שנה. ואם נפחית מזה ארבעים שנה שבמדבר, שלא נהג בהם יובל, ונוסף ארבע מאות ועשר שנה שבהם עמד הבית, הרי ביחד שמונה מאות וחמשים שנה, שהם שבע עשרה יובלות שלמים. ואם נפחית מזה עוד ארבע עשרה שנה של כבוש וחילוק, שלא נהג אז עדיין היובל עד לאחר ירושה ושיבה, נמצא שהבית נחרב ארבע עשרה שנה קודם השלמת היובל.

עוד שנינו בברייתא: **"ימי אהל מועד שבנוב וגבעון חמשים ושבע שנה".**

מנלן?

ומבארין: **דכתיב** במות עלי כשנשבה הארון **"ויהי כהזכירו את ארון האלקים... ויפול... וימת".** ותנא: **כשמת עלי הכהן חרבה שילה,** (201) **ובאו להם לנוב.**

כשמת שמואל הרמתי חרבה נוב, ובאו לגבעון! ומכאן שהארון נשבה באותו זמן

משילה ע"פ ה', ותמוה מסוגין שנינו "חרבה שילה", ולא מסתבר דהיינו העיר שילה, שהרי נאמר בתהלים [עד, ח] שרפו כל מועדי אל בארץ, ופרש"י דהיינו בתי ועד שלו ופלישתים החריבו שילה.

וכבר הבאנו כי במשך חכמה [במדבר ז, א] כתב שמשכן צריך משיחה כי הקדושה תלויה בכנין שעובר ממקום למקום, אך יתכן שבשילה

201. החתם סופר [יו"ד רסד] כתב שלא מצינו שנתצו פלישתים את משכן שילה אלא רק שנשבה הארון, ובהכרח שכיון שבאו בו פריצים התחלל המשכן והותר לנתצו לכל צורך שירצו. וראה דבריו עה"ת [פר' ראה] שהותר לנתצו כדי לבנות בית המקדש [וה"ה משכן בנוב וגבעון].

והחזו"א [קמא מא יח] כתב שלא מצינו בכתוב שחרב משכן שילה אלא העתיקוהו

המנוחה" זו שילה, "ואל הנחלה", זו ירושלים.

ועוד דרשינן, למה חלקן הכתוב וכתב שניהם? ולא כתב "מנוחה" לבד, ונלמד כי כבואם לשילה יאסרו הבמות, וממילא אסורין גם ב"נחלה", שהיא אחר כך בירושלים.

אלא כרי ליתן היתר בין זה לזה! ללמד שאחר "מנוחה" יותרו הבמות בנוב וגבעון עד ביאתם אל ה"נחלה" ושוב יאסרו.

ומקשינן: אמר ליה ריש לקיש לרבי יוחנן: אי הכי, אם נסתלקה הקדושה משילה לנוב וגבעון, (203) מעשר שני נמי ליתני במשנתנו

עשרה שנה בגלגל, וחמשים ושבע של נוב וגבעון] שלש מאות ושבעים שנה חסר אחת.

שנינו במשנה: באו לנוב וגבעון הותרו הבמות.

והוינן בה: מנא הני מילי שהותרו שם הבמות? (202)

ומשינינן: דתנו רבנן: נאמר בפרשת היתר הבמות, שאמר משה לישראל: בתחילת ביאתכם לארץ בימי גלגל תהיו מותרים להקריב בבמות, "כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה", ומשמע, אבל משבאתם, יאסרו לכם הבמות, ודרשינן "אל

חורבנה, וצ"ע].

והחזו"א ביאר שהוצרך הכתוב להתיר שוב את הבמות אחר שילה, כיון ש"מעיקר תורת הקרבנות צריך פנים" ואחר שהותרו עד שילה ראוי שיאסרו לעולם. כי מעת ביאתן לנחלה נאסרו. וכתב שביאור זה רק כשיטת רבינו חיים שגם אחר שבטלה קדושת ירושלים הבמות אסורות.

אולם מדברי רש"י בסמוך [ד"ה זו וזו] דקדק שאם קדושה ראשונה לא קדשה לעתיד לבא אין צורך במקור להתיר את הבמות בנוב וגבעון, כי לא נאסרו מפני "ביאתן" אלא רק בזמן שיש להם נחלה, ומה שדנה הגמרא "מנא הני מילי" היא מנין שמשנים מקדושת שילה, ושמא צריך להשאר בה עד שיבנה המקדש. [וראה משמר הלוי קסא, ב].

203. לשון רש"י, אי הכי דשעת היתר הבמות הוי נייתי נמי מעשר שני לנוב וגבעון שהרי נסתלקה כל קדושת שילה. ותמה הקרן אורה לדבריו מהו "אי הכי" והרי אדרבא אם היו הבמות אסורות ודאי קשה למה מותר לאכול

הקדושה תלויה במקום, וכמו שכתב המהרש"א בשבועות [טו] שבשילה היה בנין אבנים מלמטה וגם התקדש בקביעות, ונאמר בו "אשר יבחר ה'" ולפיכך כשחרב בטלה קדושתו, כי הבנין עצמו לא נמשח, ובחירת המקום בטלה ככתוב וימאס באהל יוסף, ולא היתה אלא בחירה לזמן המשכן.

202. בפשטות נראה שדברי הגמרא נסובים על משנתנו שקדושת ירושלים לא בטלה ולכן אין אחריה היתר, וצריך מקור שקדושת שילה בטלה כדי להתיר אחריה את הבמות. אך לשיטת רבינו חיים בתוס' לעיל [סא, א] שמשנתנו גם כמאן דאמר שקדושת ירושלים בטלה, והבמות אסורות משום שנקראה נחלה שאין לה הפסק, לכאורה תמוה למה צריך להתיר אחר שילה מקרא והרי בטלה קדושתה. וביאר הגרי"ז שקדושת ירושלים אף שבטלה הבמות אסורות בה, כי איסורן תלוי בבחירת המקום ולא בקדושתו, ולולי שנתן הכתוב היתר בין זו לזו הוה אמינא שבחירת המקום בשילה לא בטלה. [ועדיין תמוה שהרי שילה לא נקראה נחלה ולמה תאסר אחר

שצריך להעלותם לנוב וגבעון ולמה שנינו שהם נאכלין בכל ערי ישראל? (204)

ומתריצין: **אמר ליה רבי יוחנן לריש לקיש: מעשר שני בגזירה שוה "שם" "שם" מארון קא ילפי, שבשניהם נאמר "שם", וכיון דארון לא הוה בנוב וגבעון, שהרי אחר שנשבה הארון על ידי הפלשתים היה בקרית יערים ובעיר דוד עד שנבנה הבית, לפיכך מעשר שני נמי לא הואי בנוב וגבעון, ולא**

הוצרך להעלותו שם (205) אלא נאכל בכל ערי ישראל.

מקשה ריש לקיש: **אי הכי, פסח ושאר קדשי קדשים, שגם בהם נאמר "שם", נמי לא יאכלו דוקא בנוב וגבעון, ד"שם" "שם" מארון ילפי. שהרי גם בהם נאמר "ואכלתם שם" ונלמד דכיון דארון לא הוה, אינהו נמי לא הוו ויאכלו בכל מקום?** (206)

מעשר שני בכל ערי ישראל, וולכן מחק תיבות "אי הכי" לפירש"י כי אין הקושיא על אכילה בערי ישראל, אלא למה לא יעלם לנוב וגבעון]. והגרי"ז ביאר כי קושית הגמרא רק משום שהסתלקה הקדושה ובחירת המקום בשילה, כי בשעת בחירתה אי אפשר להביא בנוב וגבעון, והיינו רק בשעת היתר הבמות.

אלא בפדיון, ועל כך מקשינן שיאכל לפחות בערי ישראל, ומתריצין שכיון שהוקש למעשר בהמה שאינה קריבה בנו"ג לפיכך גם מעשר שני אינו נאכל כלל בזמן נוב וגבעון. אך תוס' דחו ביאור זה, וכתבו שרק לענין הבאה למקום קדוש אפשר ללמוד מהיקש, אך לא לענין אכילה ובודאי נאכל בכל מקום, וראה עוד בסמוך.

204. רש"י גרס במשנה "מעשר שני נאכל בכל ערי ישראל" ולכן גרס כאן שקושיית הגמרא מעשר שני נמי נייתי, והיינו שיעלום לנוב וגבעון, וביארו החזו"א והגרי"ז שקושיית הגמרא בנויה על ההנחה שרק קדשים קלים שקרבים בבמות בכל מקום הותרו בזמן נוב וגבעון בכל ערי ישראל, אך קדשי קדשים שקרבים בכמה גדולה נאכלים רק בנוב וגבעון, כי רק שם נחשב המקום כמחנה ישראל, ולפיכך מקשינן רק על מעשר שני שצריך לאוכלו לפני ה', ואם כן מה מועיל לו היתר הבמות, ולמה הותר לאוכלו בכל מקום, והרי לולי שגילה הכתוב שאין נוב וגבעון קדושים למעשר, ראוי שיהא מקום אכילתו תלוי רק במקום כמה גדולה שנחשב "לפני ה'" [וכן משמע מדברי רבינו פרץ בפסחים לו, ב] אך על קדשים קלים לא הקשו כי היתר אכילתן תלוי במקום הקרבתן.

205. בתוס' רבינו פרץ לפסחים [לח, ב] העיר שהרי גם בבית שני לא היה ארון ובכל זאת מעשר שני נאכל בירושלים דוקא. וחילק, שבבית שני מן הדין היה הארון צריך להיות שם אלא שנגזז, מה שאין כן בנוב וגבעון, שאין הארון צריך להיות במקום כמה, ולפיכך אף שהיה קיים נשאר בקרית יערים ובעיר דוד.

וראה בפנים יפות [ויקרא טז, לו] שבנוב וגבעון לא היה גם קודש הקדשים כי לא היה בו ארון ולא אבן שתיה. אך בתוספתא [יומא פ"ב] מפורש שהיה בו קדש קדשים, ועיין עוד במקדש דוד [א, כ].

206. האחרונים דנו היכן מקום אכילת הפסח בזמן נוב וגבעון, וכי צריכים כל ישראל לאוכלו בין הקלעים, וכן דנו בכל קדשים קלים הקריבים בכמה גדולה, כגון מעשר בהמה לרבי יהודה בסמוך, וכי דינם להאכל כקדשי קדשים לפני מן הקלעים.

אולם תוס' הביאו לגירסת הספרים שלא גרסו במשנה מעשר שני כלל, ומשמע שאין לו תקנה

והוקשו זה לזה ללמד, כשם שמעשר בהמה לא קרב בנוב וגבעון, כך אין צורך להביא מעשר שני לשם (207).

והוינן בה: **מכלל, דלרבי יהודה** שאמר קרבו בכמה חובות שאין קבוע להן זמן, גם מעשר בהמה קרב בנוב וגבעון וגם צריך להעלות לשם מעשר שני? (208)

ומסקינן: **אינן! דהאמר רב אדא בר מתנה: מעשר שני ומעשר בהמה נאכלין בנוב וגבעון לדברי רבי יהודה** (209).

ומקשינן: **והא בעי לאכילת מעשר בהמה**

אמר ליה רבי יוחנן: הא מני, מה ששנינו במשנתנו ש"מעשר שני נאכל בכל ערי ישראל", בשיטת מי נאמר? **רבי שמעון היא, דאמר: אף צבור לא הקריבו בשעת היתר במות אלא פסח וחובות הקבוע להן זמן. אבל חובות שאין קבוע להן זמן, הכא והכא, בין בכמה גדולה ובין בכמה קטנה, לא קרב.**

ומעשר בהמה, חובות שאין קבוע להן זמן הוא, וממילא לא קרב בנוב וגבעון.

ואיתקש מעשר דגן למעשר בהמה, שנאמר במעשר דגן [דברים יד, כב] "עשר תעשר" ודרשינן, בשתי מעשרות הכתוב מדבר,

שאינו לפני ה', וחידוש זה נלמד מהיתר אכילת קק"ל בכל ערי ישראל. אך לתוס' ההקדש למעשר בהמה מלמד שמעשר שני אינו נאכל כלל בזמן נוב וגבעון.

208. מכאן משמע לכאורה כי גם לדידן לולי ההקש למעשר בהמה [כרבי שמעון] היה מעשר שני נאכל רק בנוב וגבעון, [ומוכח כרש"י שעל כך הקשה ריש לקיש], אולם יתכן לבאר שלולי ההקש היה מעשר שני נאכל בכל מקום, ומה שרבי יהודה אומר שנאכל בנוב וגבעון הוא משום שהוקש למעשר בהמה ולשיטתו הוא קרב בנוב וגבעון, אך לרבי שמעון שאינו קרב כיון שהוקש גם מעשר שני אינו נאכל [וכתוס'].
וכהצד השני עולה מדברי תוס', שהוכיחו מדברי רב אדא שאי אפשר להקיש שאינו נאכל כלל, אלא רק לענין הבאה לנוב וגבעון, ולמדו שלולי ההקש היה נאכל בכל מקום, ולרבי שמעון ההקש מלמד שמעשר שני אינו נאכל כלל כמעשר בהמה ואילו לרבי יהודה מלמד שנאכל רק בנוב וגבעון.

209. הרמב"ם בפיה"מ כתב שמעשר שני נאכל

והחזו"א [קמא מא, יז] צידד שכל העיר נוב או גבעון נחשבת כמחנה ישראל ויאכלו בה, [ונמצא לפי זה שאמנם בגלגל יאכלו בין הקלעים, כי אין לו תחום עיר]. אך בליקוטים [ו, ב] חזר בו וכתב שיאכלו בכל ערי ישראל, וביאר שנידון הגמרא כאן אינו על מקום האכילה אלא על מקום הקרבתן. וראה ברד"ל שביאר כן את דברי הרמב"ם בפיה"מ, ונקט שבגלגל יהיו מותרין גם בחו"ל.

אך בקרן אורה נקט שכל קרבנות אלו נאכלים בזמן נוב וגבעון ב"כל הרואה" וכן מפורש בתוספתא [פי"ג הי"ג] לדעת ר"י ור"ש, אך במשנה משמע להיפך שהרי רק בשילה שנינו שנאכלין ב"כל הרואה".

207. לפירש"י נמצא שמסקנת הגמרא שמעשר שני בזמן נוב וגבעון נאכל בכל ערי ישראל, וכן פירש הרמב"ם במשנה והוסיף טעם "לפי שהוא נאכל במקום שנאכלים קדשים קלים, והרע"ב הוסיף שנלמד מקק"ל כי בזמן שקק"ל בכל ערי ישראל אף אכילת מעשר שני בכל ערי ישראל. ולביאור החזו"א והגרי"ז נמצא שהתחדש בנוב וגבעון היתר מיוחד לאכול מעשר שני גם במקום

ולא היה להן עוד היתר, והיא היתה נחלה.

תנו רבנן: נאמר בהיתר הבמות "כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה", ודרשינן, "מנוחה" זו שילה "נחלה" זו ירושלים, וכן הוא אומר "היתה לי נחלתי כאריה ביער" ואומר "העיט צבוע נחלתי לי העיט סביב עליה" ועל ירושלים נאמרו מקראות הללו, ומובא ש"נחלה" זו ירושלים דברי רבי יהודה.

רבי שמעון אומר: "מנוחה" זו ירושלים, "נחלה" זו שילה, ואומר "זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי אויתה", ואומר "כי בחר ה'

ומעשר שני⁽²¹⁰⁾ בירה, מקדש, שנאמר בהם "לפני ה' אלהיכם", וכי היה מקדש בנוב וגבעון?⁽²¹¹⁾

ומתרינן: ולא תני רב יוסף: שלש בירות הן: שילה, ונוב וגבעון, ובית עולמים.

הוא תני לה ברייתא זאת, והוא אמר לה, רב יוסף מפרש לה: לגבי אכילת מעשר שני נשנית ברייתא זו, ואליבא דרבי יהודה. כי לדעתו קרבו בנוב וגבעון מעשר בהמה, והוא לשם מעשר שני.

שנינו במשנה: באו לירושלים נאסרו הבמות,

אולם מסתבר שקושיית הגמרא רק על מעשר שני שצריך להאכל במחנה ישראל ש"לפני ה'", והנידון הוא רק על מחנה שסביב במה אם נחשב לפני ה', אך ודאי משכן נחשב כמקדש לגבי קדשי קדשים שנאכלים בתוך הקלעים. וכן מאידך לא הקשו על קדשים קלים כיון שמקום אכילתם "לפני ה'" נקבע לפי מקום הקרבתם, ואינם טעונים אכילה לפני המקדש, ולכן מסקינן שדין זה הוא רק "לאכילת מעשר שני אליבא דרבי יהודה".

211. לעיל [ס, ב] דנה הגמרא למה בזה"ז אין מעלין מע"ש לאכלו בירושלים. ופרש"י שהנידון למאן דאמר אף אם לא קידשה לעתיד לבא, כיון שקדושת ירושלים קיימת, ותמה הגרי"ז מסוגיין שהרי צריך בירה.

ואמנם הרמב"ם [פ"ב ממע"ש ה"א] פ כתב שאינו נאכל אלא בפני הבית והיינו שאינו תלוי רק בקדושת הבית אלא שצריך להאכל לפני ה' כשהבית בנוי ואינו כק"ל שנאכלין במקום הקרבתן וזהו לפני ה' שלהם, אך במעשר שני צריך לאכלו לפני המקדש, ואף שאוכלין אותו גם כשירושלים חריבה כי קדשה לעתיד לבא

בכל ערי ישראל כי כל מקום שק"ל נאכלים שם נאכל מעשר שני, ולכאורה תמוה, כי לטעם זה נמצא שגם לפי רבי יהודה יאכל בכל ערי ישראל ואינו תלוי במעשר בהמה כדברי רב אדא.

ומסתבר שהרמב"ם נסמך על מה שמצינו בפסחים [לו, א] שרקיקי נזיר אפילו למאן דאמר שהם קרבים בבמה גדולה, נאכלין בכל ערי ישראל, וסבר שבקדשים קלים מקום ההקרבה מלמד על מקום האכילה והוא מקום מחודש שאינו תלויב דין מחנה ישראל, [ולכן כתב במשנה שלקדשי קדשים אי אפשר ללמוד כי פירש בהם הכתוב מקום לאכילה], אך סוגיין סוברת שדין הקדשים להאכל במקום הקרבתם, ולכן ק"ל הקרבים דוקא בנוב וגבעון זה מקום אכילתן, [וכן פירש"י במשנה שאם מנחה קרבה בבמה הרי היא נאכלת בבמה, ולא חילק בין קדשי קדשים לק"ל].

210. בעולת שלמה ביאר שקושיית הגמרא גם על קדשי קדשים, איך נאכלין והרי גם תוך הקלעים אינו נחשב לפני ה' בכמה. ולפיכך תמה על תירוץ הגמ' ששלש בירות הן, והרי גם בגלגל תוך הקלעים יחשב בירה.

בציון אזה למושב לו" ואחר זה נאמר "זאת מנוחתו", ומכאן כי "מנוחה" זו ירושלים.

והוינן בה: בשלמא למאן דאמר "מנוחה" זו שילה היינו דכתיב כסדר הוייתן, קודם "אל המנוחה" ואחר כך "ואל הנחלה", אלא למאן דאמר "מנוחה" זו ירושלים "נחלה" זו שילה — "אל הנחלה ואל המנוחה" מיבעי ליה לכתוב, שהרי שילה שהיא "נחלה" היתה קודם לירושלים?

ומתצינן: הכי קאמר קרא: לא מיבעיא "מנוחה" דלא מטיתו לא הגעתם עדיין לירושלים, אלא אפילו ל"נחלה" לשילה לא

מטיתו עדיין בהיותכם בגלגל.

תנא דבי רבי ישמעאל: מנוחה ו"נחלה" זו וזו שילה (212).

רבי שמעון בן יוחי (213) אומר: זו וזו ירושלים, ולא נאסרו הבמות בזמן שילה ונשארו בהיתרן מכניסתן לארץ עד שבאו לירושלים (214).

והוינן בה: בשלמא למאן דאמר "מנוחה" זו ק"ט-ב שילה "נחלה" זו ירושלים, אי נמי למאן דאמר איפכא "מנוחה" זו ירושלים ו"נחלה" זו שילה היינו דכתיב "אל המנוחה ואל

שכירושלים. וראה כעין זה בכתבי הגר"ז כאן.

213. האחרונים תמהו שהרי סתם רבי שמעון הוא רשב"י, והרי בברייתא לעיל אמר רבי שמעון "נחלה זו שילה", ובקראן אורה [לעיל קח, ב] ובהגהות רד"ל כאן נקטו שנחלקו האמוראים מה היא דעת רבי שמעון, אך בטורי אבן מגילה [ט, ב] ורש"ש כאן דחו ביאור זה, כי באופן כזה היה לגמרא להקשות ולתרוץ כך. ולכאורה יש להוכיח שדעת רבי שמעון לאסור במות בזמן שילה שהרי אמרו לעיל [קיד, א] שלרבי שמעון גלגל לגבי שילה נחשב מחוז, ומוכח שחובות קרבין בשילה, ואילו בשעת היתר הבמות לא קרבו חובות. אכן באור שמח [פ"א מחגיגה] נקט שגם לרבי שמעון שהותרו במות בזמן שילה, בכל זאת קרבו חובות בשילה. וצ"ע טעמו, וכן תמה בטורי אבן על אכילת מע"ש בשילה ע"ש.

214. בפשטות ביאור מחלוקתם היא אם שילה נחשב מקדש כי נאמרה בו בחירה ולכן הבמות בזמנו אסורות, או שנחשב רק כבמה גדולה ולכן הבמות מותרות, וראה בפירוש רבינו חננאל

[כמבואר בפ"ו מבית הבחירה] צריך שיהא הבית בנוי.

וראה רמב"ן עה"ת [דברים] שבכורים נוהגים רק בזמן המקדש ולא בנוב וגבעון, ותמוה מסוגיין דמסקינן שגם נוב וגבעון נקראו בירה. ואכן תוס' כאן נקטו שגם בכורים נוהגים בהם.

212. רש"י פירש שרבי ישמעאל סובר שקדושה ראשונה לא קדשה לעתיד לבא, ולכן בין אחר שילה ובין אחר ירושלים הבמות מותרות, כי איסורן תלוי בקדושת המקום.

אך לתוס' [לעיל סא, א] רבי ישמעאל סובר שקדשה לעתיד לבא, אך איסור הבמות אינו תלוי בקדושה ראשונה אלא במקום הנבחר, וירושלים כיון שנבחרה ולא בטלה בחירתה [שנאמר בו ויבחר בשבט יהודה, ולבסוף וימאס באהל יוסף], ולכן אחר שחברה הותרו הבמות. וראה זרע אברהם על הספרי פר' כי תבא.

וכבר הובא לעיל שגדר האיסור אחר שבטלה קדושת ירושלים, אינו מצד שחוטי חוץ, שהרי גם בפנים אי אפשר לשחוט, אלא שהתחדש איסור בבמות שלא לעבור על שם "נחלה"